

Arrest

nr. 116 573 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat M.-A. CAESTECKER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 februari 2013 het Rijk binnen en diende op 25 februari 2013 een asielaanvraag in. Op 16 juli 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashtounen en geboren te zijn in Dawlatzai, district Shakardara, provincie Kabul. U bent meerderjarig en niet getrouwd. De laatste vier jaar voor uw vertrek woonde u in Kabul stad.

Naar aanleiding van problemen omwille van uw vaders werk in het leger verhuisden jullie vier jaar geleden van Shakardara naar de stad Kabul. In Kabul begon u na uw studies te werken als leraar Engels in het Thunder Institute. U werd verliefd op het meisje A., die door haar familie reeds was uitgehuwelijkt aan haar neef H.. Pas na anderhalf jaar te 'daten', werd u daarvan op de hoogte gebracht nadat een vriend van H. jullie samen had gespot. De broer van A. en van H. hadden u daarop gebeld en gezegd dat u de eer van hun familie had geschonden en dat ze wraak zouden nemen. Voor uw veiligheid bracht uw vader u naar uw oom in Shakardara.

Na anderhalve tot twee maand te hebben ondergedoken bij uw oom, werd u het beu van niets te doen en volgde u een tolkenopleiding in Camp Phoenix in Kabul. Toen u terug keerde naar uw oom in Shakardara zagen spionnen van de Taliban uw tolkendiploma waarna de Talibs zowel de mallek van uw dorp als uw neef onder druk zetten hen naar u te leiden. U kon echter ontkomen en vond onderdak bij een vriend van uw vader die de frima Dawlat Zai openhield nabij de stad Kabul. U leefde er 4,5 maand ondergedoken. Omdat ook de familie van A. geen verzoening wou, zocht uw vader een smokkelaar voor u.

In assad 1391 (juli 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan. Op 25 februari 2013 vroeg u asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds de familieleden van A. en anderzijds de Taliban. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u de originele versies neer van uw taskara (Afghaans identiteitskaart), van uw opleidingscertificaten Windows, Engels, Word, leraar Engels en tolk, een foto en twee certificaten van uw vader in het Afghaanse leger en een certificaat van uw vaders huidige werkgever TMSI.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Ten eerste bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in een interpersoonlijk conflict bent verwickeld met de familie van uw geliefde A.. Hierdoor bent u er ook niet in geslaagd geloofwaardig te maken dat u omwille van uw problemen in Kabul bij uw oom in Shakardara heeft moeten onderduiken. Zo lijkt het ten eerste weinig plausibel dat uw vriendin A. anderhalf jaar lang met u zou hebben 'gedatet' terwijl zij reeds was uitgehuwelijkt aan haar neef (CGVS, p. 13). Het lijkt weinig geloofwaardig dat zij u daarvan niet op de hoogte zou hebben gebracht, wetende dat u grote problemen zou ondervinden indien jullie relatie zou uitkomen (CGVS, p. 5). Uw verklaring voor haar stilzwijgen omdat zij haar uithuwelijking niet aanvaardde, maakt uw zaak niet (CGVS, p. 13). Ook A. moet dit hebben geweten. Ten tweede lijkt het weinig consistent en geloofwaardig dat jullie, ondanks de verboden relatie, in het openbaar, zoals in het park, het winkelcentrum of het restaurant afspraken (CGVS, p. 5). Bovendien haalt u ook aan dat haar jongste broer les volgde in het instituut waar jullie beiden elkaar leerden kennen en waar u haar les gaf (CGVS, p. 13). Het lijkt weinig geloofwaardig dat A. dit enorme risico zou lopen om als uitgehuwelijkte dame in het openbaar af te spreken met een voor haar familie onbekende jongen. De kans om toevallig te worden betrapt, was in die zin dan ook echt reëel. Ten derde kunnen heel wat vragen worden gesteld bij de door u geschetste context om de familie van A. te beschrijven. Enerzijds verklaart u dat A. niet enkel mocht gaan studeren van haar familie maar ook universiteitsstudies mocht aanvatten (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat haar familie haar voldoende vrijheid gaf die haar toeliet om anderhalf jaar met u op openbare plaatsen af te spreken, zonder ooit de stuiter op de controle van een mannelijk familielid. Anderzijds stelt u dat haar familie haar van kindsbeen af had uitgehuwelijkt en verder uit allemaal analfabeten bestaan die er niet voor zouden terugschrikken een vriendje van hun dochter te vermoorden om hun eigen eer te redden (CGVS, p. 14-15). Het beeld dat u schetst van de familie is dan

ook uiterst inconsistent. Het betreft hier geen detail maar het profiel en de motieven van de familie omwille van wie u het land ontvlucht bent. Bovendien lijkt het ten vierde vreemd dat u de naam van de vriend van H., de neef aan wie A. was uitgehuwelijkt, niet weet. Hij had jullie nochtans gespot en dus verraden (CGVS, p. 12). Verwacht mag worden dat u dan ook de identiteit van die vriend zou proberen te achterhalen. Uw kennis over H. zelf, nochtans uw liefdesrivaal, is ook dermate vaag. Zo weet u wel dat hij in de markt werkte, maar als wat is u totaal vreemd (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u weinig consistente, vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw problemen met de familie van A., ondermijnt ernstig uw stelling dat u in Kabul moet vrezen gedood te worden.

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u persoonlijk werd gevisieerd door de Taliban. Zo is uw gedrag in Afghanistan weinig consistent met uw verklaringen. Ten eerst is het weinig plausibel dat u uw diploma van uw tolkenopleiding aan verschillende mensen heeft getoond, eens uit de wagen gestapt (CGVS, p. 15). U verklaart zelf dat maar dertig procent van de mensen in Chakardara heeft gestudeerd en dus zeventig procent tegen tolken is. Daarbovenop verklaart u ook dat er heel wat spionnen van de Taliban rondlopen (CGVS, p. 15). Het is dan ook niet aannemelijk dat u uw opleiding in het wilde weg heeft laten opmerken en dat ook uw vriend Am., die ook tolk zou zijn, er evenmin graten in zag hier openlijk over te praten. Vreemd is ook dat u verklaart dat diploma aan vijf mensen te hebben getoond, maar er helemaal geen idee van heeft wie uw tolkplannen aan de Taliban heeft doorgegeven (CGVS, p. 15). Eens te weten gekomen dat de Taliban achter u zat, mag worden verwacht dat u wilt weten wie u heeft verraden van uw vrienden. Ten tweede is het weinig plausibel dat u, wetende dat de Taliban bij de mallek achter u is komen vragen, de volgende dag toch nog gewoon naar de winkel gaat in het dorp. Opnieuw verklaart u zelf dat iedereen in het dorp u kent en dus ook herkent (CGVS, p. 18). Verwacht mag worden dat u, eenmaal u wist dat de Taliban achter u aanzat, u onmiddellijk zou onderduiken. Uw gedrag dat u echter nog eens naar de winkel gaat en zich in het openbaar begeeft, tussen de dreiging van de Taliban en uw onderduiken door, is dan ook weinig consistent. Ten derde is het bevreemdend dat u verklaart dat Am., een van de personen waaraan u uw tolkdiploma toonde, zelf reeds 'heel lang' werkzaam was als tolk, maar zich al die tijd overdag wel nog vrij kon bewegen in het dorp waar u, na slechts één week opleiding, onmiddellijk moet vrezen te worden gedood (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u weinig geloofwaardige en incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook ten stelligste dat u werd gezocht door de Taliban omwille van uw opleiding als tolk. Hier dient aan toegevoegd te worden dat in verband met uw één week durende opleiding tolk, er geen aanwijzingen zijn dat u hiervoor in Kabul vervolging dient te vrezen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in het administratief dossier) blijkt dat personen met een laag profiel zoals u, in Kabul geen vervolging door de Taliban dienen te vrezen.

Uw ongeloofwaardige, oppervlakkige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u persoonlijke problemen had met de familie van uw vriendin en dat u door de Taliban werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U hebt er de laatste vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verbleven (CGVS, p. 3).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit, die niet wordt betwist. De opleidingscertificaten Windows, Engels, Word, leraar Engels en tolk zijn documenten die bewijzen dat u een opleiding heeft gevolgd, maar zeggen niets over uw beroepsactiviteiten en bewijzen ook niet uw vervolgingsproblemen. Bovendien moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De documenten over uw vader (een foto, twee certificaten van het leger en een certificaat van het TMSI) zeggen ook niets over uw motieven. Bovendien beweert u zelf ook dat uw vaders werkzaamheden geen verband houden met uw problemen (CGVS, p. 7).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: "Doktersdocument, Taskara broer, Document van leider en dorpsoudsten, een verklaring van de 'general-founder English language institute'", de internetartikelen "Afghaanse tolken vrezen voor hun leven dd. 15.05.13, Afghaanse tolken alsnog toegelaten tot Groot-Brittannië dd. 22.05.13, België overweegt visa voor Afghaanse tolken dd. 31.05.13" en een arrest van de Raad van State nr. 224 276 dd. 5 juli 2013.

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen voor van het "Doktersdocument, Document van leider en dorpsoudsten, een verklaring van de 'general-founder English language institute'", alsmede hun beëdigde vertalingen en een kleurenkopie van de "Taskara broer", alsmede de beëdigde vertaling.

Verwerende partij voegt bij de verweernota het document "COI Focus Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013 en bezorgt per drager op 14 november 2013 het document "COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad" van 5 september 2013.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker vermeldt tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

2.6. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de familie van A. en door de Taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.7. Verzoeker herhaalt dat hij een vrouw ontmoette die uitgetrouwd was. Hij meent dat zijn afspraken met deze vrouw wel geloofwaardig zijn. Echter, zelfs indien de *“ontmoetingsmomenten gebeurden telkens in “Bahebabor”, een andere deel van de stad ver weg van de familie van A.. Hierbij was A. telkens gesluierd”*, dan verandert dit niets aan het feit dat de beide geliefden telkenmale in het openbaar afspraken, zodat de kans op ontdekking reëel en de gevolgen potentieel catastrofaal waren. Indien verzoeker *“de leerkracht van A., iemand met aanzien”* was, dan nog was verzoeker in de ogen van de familie van A. een jongeman die niet de goedkeuring van de familie genoot en gezien A.’s uithuwelijking, zelfs een bedreiging was voor de familie. Verzoeker voert nog aan dat de ontmoetingen enkel mogelijk waren *“omdat A. telkens aan haar familie meedeelde dat zij naar school was”*, terwijl hieruit enkel kan blijken dat A. vrij werd gelaten zodat haar uithuwelijking en het voorgehouden conservatieve profiel van haar familie *a priori* niet geloofwaardig zijn. Daargelaten dat verzoeker naar zijn oom ging want *“Mijn oom zei om mij naar Chakardara te sturen omdat er geen Pansjeri mensen zijn en zij niet naar daar konden komen”* (gehoor p. 6), brengt verzoeker evenmin argumenten aan ter weerlegging van de andere motieven van de commissaris-generaal ter zake zodat deze onverminderd overeind blijven en de commissaris-generaal wel degelijk tot *“weinig consistente, vage en ongeloofwaardige verklaringen”* kon besluiten. Ten slotte gaat verzoeker er geheel aan voorbij dat de waarachtigheid van dergelijke publieke afspraken tussen verzoeker en het uitgetrouwd meisje in de eerste plaats de eer van het meisje aantast en aldus ook haar veiligheid. De vaststelling dat verzoeker hierover zelfs niet uitweidt terwijl dit in de loop van de vele afspraken een knelpunt moet geweest zijn en verzoeker enkel zijn eigen positie ziet, ondergraaft geheel de waarachtigheid van een liefdesrelatie.

2.8. Verzoeker stelde een tolkendiploma te hebben behaald – waarbij uit het neergelegde certificaat *“LNL Boot Camp Training”* op zich niet kan blijken dat dit een tolkenopleiding was – dat hij aan *“verschillende, A., allemaal”* heeft getoond, met name *“5tal, A., S.”* (gehoor p. 15). Waar verzoeker uit het gehoor citeert *“Was van wagen gestapt, A. was daar. Ik had dossier in hand, hij vroeg wat dat was. Ik zei dat dat mijn boeken waren en wilde die bekijken. Hij zei dat hij ook een tolk was en dat die papieren van tolk waren, dat het dossier van kamp was. A. heeft dat geopend, ander jongens ook gezien en gehoord dat het papieren van tolk waren. Daarna in winkel gegaan en daar gezegd dat ik naar daar was geweest voor te tolken”*, dan kan hieruit alleszins blijken dat verzoeker, zelfs indien dit was naar aanleiding van zijn vriend die de papieren wilde bekijken, zijn diploma in het openbaar getoond heeft – nadat hij uit de wagen gestapt is en voor het binnengaan in de winkel – en dit tevens in een publieke ruimte – de winkel – bevestigd heeft. Aldus kan hieruit geen enkele terughoudende voorzichtigheid blijken of een vrees voor de Taliban. Verzoeker is voorts ernstig tegenstrijdig waar hij uitgebreid verklaart over de werkzaamheden van A., dat hij tolk is *“in begin Khost nu in Reshkhori”* en pas nadien ineens stelt dat deze ook vermoord is (gehoor p. 16-17). Daargelaten dat verzoeker de namen niet kende van diegenen die hem verraden hebben, blijkt evenmin dat verzoeker getracht heeft dit te weten te komen. Verzoeker geeft evenmin blijk van enige kennis van de werkwijze van de Taliban waar hij benadrukt dat de Taliban vooral ’s nachts moet gevreesd worden en hij de dag nadat ze hem kwamen zoeken nog gewoon naar de winkel is gegaan en dat A. ongestoord kon tolken voor de Amerikanen omdat hij zich enkel overdag verplaatst. Indien verzoeker zelf stelt dat slechts dertig procent van de bevolking [in Chakardara] heeft gestudeerd en dat *“gewone mensen hebben niet graag tolken”*, dan kan uit de bestreden beslissing enkel blijken dat er naar verzoekers verklaring ter zake werd verwezen, doch niet dat verweerder dit niet zou ontkennen. Uit het verwijzen naar verzoekers verklaringen zonder deze te beoordelen, kan niet worden afgeleid dat de CGVS hiermee zou instemmen, enkel dat hierover geen motief werd opgenomen.

De bewijslast rust hierbij op de asielzoeker zodat verzoeker niet ernstig kan aanvoeren dat *“Verwerende partij dient op zijn minst te motiveren waarom verzoekende partij als tolk zijnde, geen vervolging dient te vrezen”*, te meer verzoeker enkel een korte opleiding van één week genoten heeft en daarenboven nooit

als tolk gewerkt heeft. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker maakt zijn vervolging door de Taliban geenszins geloofwaardig. Daarenboven blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “EASO – Country of Origin Information Report Afghanistan : Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans” dat “In general, low profiles do not face much risk of being targeted by the insurgents in the cities of Kabul, Mazar and Herat because of their position, activity or job as such” zodat verzoeker alleszins niet aannemelijk maakt als leraar Engels die op een week een naar eigen zeggen tolkengetuigschrift in Kabul kon halen, vervolging te moeten vrezen.

2.9. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

2.9.1. Uit de “COI Focus Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013 blijkt dat: “Nagenoeg alle bronnen spreken van een erg hoog niveau van corruptie in Afghanistan. Uit deze COI Focus blijkt dat zowat alle mogelijke documenten kunnen en worden nagemaakt. Daarnaast worden alle mogelijke documenten ook frauduleus aangemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Om die reden kan geen enkele betrouwbaarheid worden gehecht aan documenten afkomstig uit Afghanistan.” Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele (ver)vals(t)e documenten in omloop, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten vals zijn, dan dienen individuele neergelegde documenten met gepaste voorzichtigheid te worden beoordeeld, minstens dienen de oorsprong en de waarachtigheid van de stukken nauwkeurig te worden toegelicht.

2.9.2. Verzoeker verklaart dat zijn jongere broer ook Engelse leerkracht was en vermoord werd toen hij op de vlucht was. Hij legt hiervoor de taskara van zijn broer neer en een doktersdocument waarin vermeld staat dat zijn broer vermoord werd. De Raad hecht in deze geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven stelt de Raad vast dat de stempel op de taskara van de broer niet doorloopt, wat er op wijst dat er vroeger een ander formaat foto op de taskara stond; dat de handtekening onder de foto achteraf werd aangebracht op de tekst zelf en niet op de voorziene plaats en dat ten slotte de zin van een derde handtekening niet kan worden vastgesteld te meer nu het aan de zijkant van de foto werd aangebracht. Derhalve kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht. Evenmin brengt verzoeker enige documenten aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn broer ook daadwerkelijk Engelse leerkracht was, noch adstrueert hij dat deze vermoord werd door de Taliban. Verzoeker blijft bij loutere beweringen. Overigens ziet de Raad evenmin in waarom verzoeker een eenvoudig attest van 27/07/2013 voorlegt van een moord op 22/02/2013 terwijl hij alsdan wel officiële documenten, waaronder een autopsierapport en overlijdenscertificaat had kunnen voorleggen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn broer door de Taliban zou vermoord zijn omdat hij beweerdelijk leerkracht Engels was.

2.9.3. Verder wordt nog een document neergelegd “van de nieuwe leider en dorpsoudsten in de streek van verzoeker waarin het verhaal van de aanwezige taliban bevestigd wordt”. De Raad stelt vast dat in dit document, dat niet voorzien is van enige hoofding of datum, gesteld wordt dat verzoeker “werkte als tolk van de Amerikanen, daarom door de Taliban gezocht en bedreigd wordt (...)”, wat haaks staat op verzoekers verklaringen dat hij na zijn korte tolkenopleiding nooit melding maakte van als tolk te hebben gewerkt.

Tevens volgt nog een verklaring van de 'general-founder English language institute' waarbij "Het betreft een bevestiging dat verzoekende partij een leerkracht Engels was en dat zijn leven hierdoor in gevaar was. Er waren immers vier mensen die hem achtervolgden en gewapend binnenvielen in het instituut. De authenticiteit van het laatste document kan gemakkelijk nagegaan worden door de handtekening te vergelijken met deze op het diploma van verzoekende partij. Het betreft een identieke handtekening!". Verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat hij weliswaar stelt aan het Thunder instituut les te hebben gegeven, doch op geen enkel moment tijdens zijn gehoor melding gemaakt heeft van problemen met de Taliban die hij tijdens deze activiteiten zou ondervonden hebben; integendeel daar waar het document stelt dat vier gewapende mannen het instituut binnen drongen "op 31/08/2012 (10/06/1931 Afghaanse datum)" klemt dit ten eerste met verzoekers verklaring reeds in assad 1931 (juli 2012 volgens de objectieve informatie) uit Afghanistan te zijn gevlucht.

Aan de neergelegde documenten kan geen bewijswaarde worden toegekend. Integendeel verzoeker blijkt met gemak gebruik te maken van documenten aangemaakt voor onderhavige procedure. Dit ontkracht de waarachtigheid van de asielfeiten.

2.10. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen en toelichten van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene beschouwingen en van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

2.12. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hij nochtans een profiel heeft dat anders is dan de gewone burger, aangezien hij een leerkracht Engels is en bovendien een tolkendiploma heeft, wat maakt dat hij sowieso meer geïsoleerd wordt.

2.13. Uit het document "COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad" van 5 september 2013 blijkt dat "Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul." Derhalve heerst in Kabul geen toestand van intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en vormt Kabul een mogelijks hervestigingsalternatief. Opnieuw wijst de Raad op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "EASO – Country of Origin Information Report Afghanistan : Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans" dat "In general, low profiles do not face much risk of being targeted by the insurgents in the cities of Kabul, Mazar and Herat because of their position, activity or job as such". Verzoeker kon na zijn korte opleiding als leraar lesgeven in een school in Kabul. Hij volgde nog bijkomende korte opleidingen voor Engels (anderhalf tot 2 uur per dag, volgens verzoeker gedurende 2 maand doch volgens het getuigschrift 5 maand (CGVS-gehoor p. 10)), computeropleidingen en tolkenopleiding (1 week). Verzoeker legt geen enkel bewijs voor dat hij gewerkt heeft als leraar en zijn verklaringen over het tijdstip van zijn opleidingen en de aanvang van zijn taak als leraar zijn vaag en strijdig. Het ter terechtzitting neergelegde document van het Thunder instituut is zoals hoger aangehaald, gefabriceerd en strijdig met zijn verklaringen. Daargelaten of verzoeker inderdaad Engelse les gaf en tolkengetuigschrift in Kabul behaalde, wordt niet aangetoond dat een persoon met verzoekers profiel in de negatieve aandacht komt of vervolging moest vrezen. Immers ook hier is niet aannemelijk dat verzoeker of het instituut waarvoor hij zou werken, geen voorzorgsmaatregelen zou nemen, minstens de mogelijkheid om als leraar Engels problemen te krijgen

zou hebben besproken met de andere leraren Engels of met de leraar van de tolkenopleiding of medestudenten die intussen tewerkgesteld werden als tolk. Verzoekers verklaringen zijn loutere beweringen waaruit niet kan blijken dat hij een vrees had voor vervolging of om professionele redenen enige voorzichtigheid diende aan de dag te leggen.

2.14. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). In deze stelt de Raad tevens vast dat al de bijgevoegde artikelen betrekking hebben op tolken die voor buitenlandse troepen of legermachten hebben gewerkt, hetgeen niet het geval is voor verzoeker, zodat deze artikelen evenmin pertinent zijn voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming.

2.15. Voor zover verzoeker verwijst naar arrest nr. 224 276 van 5 juli 2013 van de Raad van State, voert hij geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich in het gevaar bevindt om in Afghanistan in een vluchtelingenkamp te belanden. Verzoekers ouders, broers en zussen wonen in Kabul (verklaring 18). Verzoeker is twaalf jaar naar school gegaan, spreekt Pashtou, Dari en Engels, heeft diverse nuttige certificaten behaald waaronder computerkennis en heeft naar zijn zeggen twee jaar als leraar Engels gewerkt (gehoor p. 4). Verzoeker voert dan ook geen enkel argument aan waaruit zou kunnen blijken dat hij niet kan terugkeren naar Kabul en met zijn kennis en opleidingen in een marginale situatie zou belanden.

2.16. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.18. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK